

det, at de Folk, som sætte Penge ind i Sparekassen, vælge deres Bestyrelse selv. Jeg veed, de Herrer ville sige: Det er umuligt at træffe Bestemmelser og Regler, hvorefter denne Valgret skal gives Interessenterne. Skulle de vælge i Senhold til Summen, de have indestaende osv.? Det kan ganske vist se lidt vanskeligt ud, men det er ikke saa vanskeligt i sig selv. Der blev udtalt af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds, at myndige Mand skulle selv bestyre deres Anliggender. Jeg slutter mig ganske dertil. Der er mange Sparekasser, hvis Bestyrelse er valgt af Interessenterne. Der skal naturligvis træffes Bestemmelser, men Senhyn skal ikke tages til Summens Størrelse, og det skal ikke være saaledes, at f. Ex. hver Gang en Mand havde 100 Kr. til, saa skulde han have een Stemme mere eller Sigt. Nei, der skulde blot siges: De skulle have Penge indestaende i 1 eller 2 eller 3 Aar, altsaa være Sparere og være det i en Arrække, inden de fik Stemmeret til at vælge Bestyrelse. Jeg kjender, som sagt, ikke saa saa Sparekasser, der have denne Indretning, og de befindes sig vel derved. De behøve efter min Mening ingen andre Garantier, ingen anden Betyggelse. Selve Sparekassekommissionen har udtalt, at en Sparekasse, der havde denne Valgmaade, var betrygget. Den ærede Minister udtalte igaar, at det ikke var Tilfældet, men at man vilde henoise Pengene til Bankerne. Nei, jeg tror med flere ærede Medlemmer, der have udtalt sig derom, at der ingen Fare er under den nuværende Minister. Men man har jo set før, at en Minister har villet begunstige et Pengeinstitut. Man kunde jo faae en Minister, som ansaa det for heldigt, at de flere Pengeinstitutter bleve begunstigede. En Begunstigelse er der, naar der, som dette Forslag bestemmer, bliver fastsat en vis Rente; thi Banken kan, naar Penge ere meget værd, sætte Renten op. I sidste Krise har der jo været Banker, som have givet over 5 pCt. for Indlaan. Naar altsaa ikke Sparekasserne skulde have nogen Frihed til ogsaa at rette sig efter Pengenes Verdi — maatte efter en mindre Maalestok — saa ere de meget uheldig faldede. En Rentebestemmelse er noget af det Uheldigste. Den ærede Minister sagde, at Sparekasserne vilde komme til at tage for høj Rente. Dette beror vist, om jeg tør sige, noget paa en Misforstaaelse; thi der er Sparekasser, som have bestaaet i en Del Aar, og som have viist meget godt at kunne hjælpe sig med en Differents af $\frac{1}{2}$ pCt. p. a. mellem Ind- og Udlaansrenten — der er Sparekasser, som have givet $4\frac{1}{2}$ pCt. men have alligevel ikke forhøiet deres Rente for Udlaan. Jeg kjender ingen Sparekasse, som har forhøiet sin Rente for Udlaan, det skulde da være Sparekasser, som maatte have drevet Begelsforretninger; ellers er der ingen, som har forhøiet

Renten til 5 pCt. En Sparekasse, som har en god Reservecfond, vil godt kunne taale i et daarligt Aar, under en Krisis, slet ingen Indtægt at have; det var i og for sig ingen Mykke. Den er jo stiftet for at gjøre Godt, saa gjorde den det netop, naar den kunde taale det. Der er klaget over — saaledes som ogsaa den ærede Minister bemærkede — at Sparekassernes Reservecfond var for lille. Men det maa man heller ikke se for mistænkeligt paa, idet man maa huske paa, at de fleste af vore Sparekasser kun have eksisteret i saa Aar; de ere jo ikke fødte med Reservecfond; det skal altsaa samles. Der skal Tid, der skal Aar til. Over Halvdelen af de Sparekasser, som nu eksistere, ere oprettede i Løbet af de sidste 15 a 20 Aar. Det blev sagt, at Regjeringen kunde jo stadfæste disse Vedtægter, og at derved kunde de blive guldige, samt at det ikke var nogen Lvang for Sparekasserne, at de skulde indsende Begjæring om Stadfæstelse af deres Vedtægter, thi de kunde jo blive stadfæstede af Regjeringen, og derved fik de saa sat et Stempel paa sig; men vi maa jo ikke glemme, at Regjeringen jo ogsaa efter Lovforlaget kan negte at stadfæste disse Vedtægter, og det er det, som jeg for mit Vedkommende gjerne vilde have, at den ikke skulde have Lov til. Det blev fremhævet af den hvidærede Minister, at Interessenterne ikke kunde efterse Bestyrelsen, men maatte betro den deres Penge paa Tro og Love; men naar Interessenterne i en Sparekasse selv vælge deres Bestyrelse og deres Revisorer, og naar disse Revisorer endog undergive Kassen en kritisk Revision — hvilket er Brug i flere Landsparekasser, som jeg kjender, samt tillige i enkelte Kjøbstadsparekasser —, saa kan jeg ikke forstaa Andet, end at Interessenterne derved gennemfaae Sikkerhed for, at deres Kasse bliver godt bestyret, og at det just ikke er hen i Veiret eller i Tro til Bestyrelsens Urlighed, at de sætte deres Penge ind i Kassen. Flere ærede Medlemmer have talt om, at det indvundne Overflud, Reservecfonden, i Tilfælde af, at en Kasse skulde ophæves, skulde tilhøre Interessenterne. Det kan jeg ikke være enig i. Jeg har set mange Sparekassers Love, men jeg har ikke set i en eneste af disse Bestemmelser om, at disse Penge skulde deles mellem Interessenterne og være deres Eiendom. En Sparekasse har Forpligtelser imod den Egn, hvori den har virket, og hvor den har opamlet sine Penge, og er paa en Maade forpligtet til at yde Bidrag i velvædige Diemed til Egnens Bedste. Der gives ofte Leiligheder, hvor en Sparekasse kan træde hjælpende op ligeoverfor en Kommune, og ogsaa ligeoverfor Private, hvor man netop maa være glad ved, at der er en stedlig Sparekasse, som er istand til at hjælpe, og jeg har, som sagt, heller ikke set andre Bestemmelser om Overfludet, end at det kan anvendes i velvædige Diemed. Jeg finder dette ganske rigtigt. Jeg mener, at Interessenterne gennem deres Bestyrelse bør have